

Paul Géraudy

TE MEG ÉN

Fordította: Kosztolányi Dezső
A mű eredeti címe: Toi et moi (1913)

*Ha te szeretnél és én
szeretnék, hogy szeretnék!*

Áradozás

Jaj úgy szeretlek! Úgy szeretlek!
Hallod? Bolond vagyok. Bolond...
Ezt zúgom egyre a szivednek...
De úgy szeretlek! Úgy szeretlek!...
Szeretlek, érted, drága, mondd?
Nevetsz? Hülye vagyok valóban?
De hogy közöljem azt, amit
tudnod kell? Semmi sincs a szóban!
Várj, kitalálok valamit...
Hát igenis, a csók magában nem elég.
Valami fojt, zokog itt bennem és elég.
Tisztázni kell most, hogy mi van mivélünk.
Amit érzünk, ki kell fejezni még.
Többé-kevésbé a szavakban élünk.
Szók kellene, kell elemezni.
Kell, hogy kimondjam néked ezt ni...
Tudd meg, mivel vagyok tele...
De bár találnék sok költői dolgot -
felelj nekem - több lenne-e,
mint az, hogy átöllelek így, te boldog
hétköznapi költészete,
mig százszor és ezerszer fölsikoltok:
Te! Te! Te! Te!

Idegesség

Igen, szeretsz. Kedves vagy, drága szentem.
De vannak olykor oly
napok, mikor kifáraszt, izgat engem,
hogy így kislánykodol.
Mindig kacagsz, viccelsz, hát ne bolondozz,
és végre légy komoly!
Nem jól vagyok ma este. Semmi fontos!
Csak ideges. Hisz láthatod. Unalmas.
És sírni tudnék mindenért. Na hallgass!
Folyton csevegsz-fecsegsz, izegsz-mozogsz, le-fel,
kedves madárszavad fáj és úgy ingerel.
Te tán oly rózsza vagy, melyen nincsen tövis?
De hogyha nem bírom: aztán törődöm is...
Minek meredsz így rám? Hát nem oly nagy dolog.
Dehogy haragszom rád! Dehogy! Azt gondolod?
Látod: beszélgetek, nyugodtan, hidegen.
Mégis, mi a bajom? Mi? Hát az idegem.
Aztán meg az idő. Az a baj itt.
A bosszúság, a fáradtság, a lárma...

De az istenre kérlek, legalább ma
ne rakd ki nékem a kalapjaid!

Szomorúság

A Múltad!... Ó igen, a Múltad!
Mert Múltad is van, víg és szomorú...
Elgondolom, hogy megtanultad
már azelőtt, mi az öröm, mi a bű,
fejedbe apró és nagy, régi gond,
sok látomány, s nem élek itt!
Mondd el ezeket újra, mondd.
Még nem tudom jól az emlékeid.
Szemed mögött az éj van, a titok!
Hát igaz az, hogy egykor vad kacajjal
a fényben ugráltál nyitott,
zilált és hosszú hajjal,
mint ezen a fotográfián?
Mesélj. Igaz-e ez? Igaz?
E fényképhez hasonlítás,
hol szép se vagy, te csitri lány?
Szólj. Ebben az időben hogyan éltél?
Mire gondoltál? És miről beszéltél?
Bús volt az életed, vidám?
Megvolt valóban ez a nagy
kert és a rácsa? S e butuska
és borzadalmas-furcsa fruska,
biztos vagy, kérlek, hogy te vagy?
Ez a kalap, e szörnyű, csúnya-ódon,
a kalapod? Biztos vagy ebben?
És e régi sok ember itt mi módon
ismerhetett előttem? Lehetetlen.
Ők vittek első útra, talmi
kirándulásra és nyaralni,
velük ültél vonatba, éjjel?
Ők fogták a kezéd, szeszéllyel
vállukra kapva és becézve,
gügyögve füleidbe: "Nézd te..."
Jaj mért nem hagyták énnekem
már akkor ezt a szerepem?
Én elvittelek volna téged
egyedül, kóborolni, messze,
mutatva száz csodás vidéket,
milyen a nyár, milyen az este
s a hosszú út porába veszve

szép és szelíd kis falvakat.
A Földet adtam volna néked,
vezetve értőn, hallgatólag.
És annyi tájtól, a parázsló
égtől, vidéktől és a város
fényétől tán kicsit sugáros
lett volna a szegény varázsló...
Tudják ezek az emberek,
mit vettek el tőlem, szívem?
De változtatnunk nem lehet.
Hiába. Vége van. Igen.
És e sok ember, mindahány,
milyen közönséges, silány.
Hidd el, ha köztem és teközted
valami harc, vagy durva szó van,
ők teszik, kik odakötöztek
magukhoz s a vakációban
elvittek falura, ligetre,
mert a nyomuk lelkedbe éghetett...
Ne gondoljunk hát többet erre.
S most tedd el a fényképeket.

Derű

Mikor elváltunk, mit mondtál utóbb:
hogyan szerettük egymást? Tévedés!
Sírtál? A régi vagy ma is, tudod?
De ha szerettük egymást! Érted? És
légy egyszerűbb! Ne komplikáld a dolgot!
A mi korunkba' ne legyünk bolondok,
minek az a nevetséges, banális
romantika, ha mindjárt abban áll is,
hogyan nagybetűvel írjuk: "Szerelem"?
Ne kultiváljunk ily ízléstelen,
rossz pózokat! Azt mondják szüntelen:
"Szívem", "Szíved", "Szívünk". Milyen hülye.
De, esküszöm, megvolnánk nélküle,
s világosabb is lenne minden.
Nincs is "Szívünk": csak te meg én, s szerintem
csak emberek vagyunk, nyilvánvaló.
De megrészegezzünk folyton a szavaktól,
mivel túlozzuk azt, ami van, s akkor
szegényes és kopottas a való.
Hagyd, kérlek, a "Szívünket", buta szó!
Legyünk mi!... Az igaz, ha künn a zajban

találkozunk, nem reszketünk, mint hajdan.
Te nem bolondulsz. Én se. Hát mi baj van?
Megcsöndesedtünk kissé? Persze, persze.
Természetes. És érthető. De semmi.
Ez a szokás. A megszokás. Csak ennyi.
Ha nem gyúlunk ki a találka-percre,
már nem tudunk egymás nélkül se lenni.
Mindegyikünk bús, valamit keres,
a másikat... És, lásd, ez a helyes

<http://mek.niif.hu/00300/00387/>